

Meeder dorpshuis Spektoakellaand

Aanstekelijke actie in eigentijdse revue

„Dat Meeden op het gebied van de plaatselijke revue een goede naam heeft, is al „gain nijs” meer. Maar toen Hein Hendriksen, onze ijverige fotograferende verslaggever aldaar, bericht naar de krant zond, dat de roemrijke traditie weer eens zou worden hooggehouden, werd deze collega nieuwsgierig. Dat zulks nog mogelijk is in een tijd, waarin homecomputer, video-pakket en kabel-tv de huiskamer-vervetting weer verontrustend doen toemenen...

„Ja hoor, er zijn nog dorpen, waar ze met elkaar de tijd en de energie weten op te brengen voor zo'n spektakel. Dat kan niet zonder gangmakers, stimulators, enthousiastelingen, zeg maar gekken van toneel. In Meeden zien 3 x 250 mensen (meer kunnen er niet in de dorps huissaal, wil iedereen het goed kunnen zien) de hartveroverende resultaten ervan. En misschien wel meer, want zo'n voorbeeld van creativiteit door gezamenlijkheid mag door iederéén ter harte genomen worden.

Dankzij de voorpubliciteit was de inhoud bekend. Minoa, het wicht oet de Maiden, wordt heen en weer geslingerd tussen de keuze voor een leven als van heur pa, dat met haar jeugdvriend Hein of met de vlotte projectontwikkelaar, die niet alleen haar, maar ook de streek een nieuw perspectief lijkt te bieden: Spektoakellaand, een pret-park als trekpleister voor toerisme. Een schrikbeeld voor (niet alleen) revueschrijver Henk Plenter, zo'n pseudoraket tussen de roomse kerk en de watertoren van Pikel. Futurama: een toverspreuk, die ook de Witte Wieven uit het Emergo-plan in het geweer brengt. Actie dus, die Minoa eveneens op de goede weg leidt.

Een eigentijds gegeven, ook nog van

„bekkende” Groningse vertalingen en liedjes voorzien door Gré van der Veen, die gewoon is haar gevoelens te uiten in de „dichterlijkheid van alle dag”. Dat maakt het amateur-acteurs gemakkelijker zich, zeker als debutant, thuis te voelen op de Bühne. Al gebruikt zij vaak woorden, die niet meer in het gewone spraakgebruik bezigd worden: revelsnoetje, doe-kebeertje, orbedor, nusterpot, schoef-over-doem. Maar een vertederend effect op de hoorders hebben ze wel. En waarom mag ook bij Groningers die sentimentele snaar niet geraakt worden? Ook dat is een gevoel, dat ieder mens wel eens bekruipt.

Jammer alleen, dat er nogal wat tekst verloren gaat, als de uitvoerenden ongeschoolde zangers zijn en nog spelen en bewegen ook. Wat het oog wil zien, moet het oor wel eens missen; tenzij je een solist hebt, die zijn lied echt weet te „brengen”. Gelukkig staan alle liedjes afgedrukt in het programma-boekje, dat ook verder een welverdiende hommage bevat aan alle medewerkers (55), door het vermelden van waarom zij wilden meedoen aan „Kompelminten, dust veur sinten”.

OP HUN GEMAK

Natuurlijk treden er in zo'n hecht geheel solisten op de voorgrond, omdat ze zich, ondanks alle toch zichtbare gespannenheid, op hun gemak voelen op de planken: Koos Panjer, als Hein Hindriksen, journalist van de Winschoter; Jan Roemeling, als Minoa's pa: beiden dóórspelend als ze geen vaste tekst hadden: Kea Poppen, heel „slicht” in haar spel en zuiver zingend als Geertje: Jan Punter, spontaan acterend als de projectontwikkelaar; Marjan Possel als Minoa, 't wicht, dat in haar tekst zeggen nog wat vlak klonk. Je moet op het toneel

Een scène uit „'t Wicht oet de Maiden”.

lëren durven. Zoals dat met heur pa het geval was, die zich in de bezienswaardige actie-scène zelfs extra liet aansteken door zijn eigen geestdrift.

Mensen, wat klonk dat, daar zouden zelfs Witte Wieven bleek van worden en kinderen in de klas bang... Welnee, meester Roemeling speelt maar toneel en als dat de rest kan inspireren: waarom niet? Prima, zo'n gangmaker. Maar je hoeft persé geen grote rol te hebben om je talent als revueacteur of -actrice te bewijzen. Let maar eens op

de Witte Wieven Ina Kruizinga en Ina Bouwman, voorzitter Klaske van Dijk of Minie Tuin, als typtje (hou de reactie in de zaal in de gaten vóór je, duidelijker, praat) in die actie-vergadering.

En Eenjo Feiken natuurlijk. Aan zijn satirische börgmeester heb ik het meeste plezier beleefd. Zijn bijna dagelijkse gang door Meeden als postbesteller zal nog lang van prijzende commentaren voorzien worden: „Moj, Hoefnoagel!” Hij deed mij aan ie-

mand denken, ik kan zo niet op de naam komen, het is een bekende Groninger, in elk geval. De a.s. kijkers naar de revue moeten Eenjo's doen en laten daarom maar eens blijven volgen...

Zoals men voor zichzelf ook moet vaststellen wat er nog meer de moeite waard is. De muziek bijv. van Geert Ridderbos en co.: ook eigentijds, met een Brechtse toonzetting (in mineur vaak) en dat maakte het zingen er niet gemakkelijker op. Er zit trouwens toch

in de revue geen melodie, die heel Meeden straks zal zingen en fluiten, al noodde „Ons laand” tot slot wel, met het boek in de hand, tot meedoen. Ook dat einde is niet conventioneel, in de zin van „ze kriegen mekoar”. Minoa kiest haar eigen weg en zo hoort het vandaag de dag. Met de Wieven richting moeras? Wees niet bang: daar staat „emergo” boven. Zij komt heus wel weer boven dus.

TEUVERSTAIN

De eenvoudig gehouden maar met goed gekozen (kleur!) kleding-attributen geaccentueerde groepsbewegingen dienen nog te worden genoemd. Van de ensemble-zettingen op het (gezien de beperkte ruimte goed gebruikte) toneel zijn ook de scènes „Kasabel!” en „Is dit het nou?” op het netvlies blijven hangen.

Is dit het nou...een teuverstain in de hand van onze kinderen (kniep d'ogies hail stief dicht): meer hebben we ze niet te bieden op aigen grond. Gain waark, gain speктоakel op 't laand, woar wie allenneg nog boas binnen over ons toal. En op die gevoelens wortelen dan revues zoals deze: „Wie kroepen weer noar nanner tou, zo was 't dou, zo is 't nou, wie vroagen niks meer”. „Zunde, dat 't kloar was” zou Gré van der Veen zeggen. Maar voor de spelers en de medewerkers is er in elk geval nog het feest van de herhalingen. En voor de kijkers en goede luisteraars.

Tot zover dit bericht uit Meeden, dat verslaggever Hein, de hoogst hupse Hendriksen, nooit had kunnen maken. Omdat hij dan onbescheiden ook over zichzelf had moeten schrijven.

Zijn foto van börgmeester Hoefnoagel is ook nog mislukt: te dichtbij geflitst... Daarom heeft Engel Lameijer van Deze Krant er een prent bij laten zetten. Met de kompelminten van (geen familie van Kea)

W. C. t

19-11-84

JOHAN POPPEN